

ในความเงิบของวันนี้

>>> จะมีใครบางคนที่คุณได้ทุกอย่าง คนนั้นอยู่ในความเงิบ <<<

วัน ๆ หนึ่งบางทีเราก็เจอเจอคนนั้นคนนี้ มีคนรู้จักใหม่ ๆ ได้พูดคุยกันตามแต่ละสถานการณ์ บางคนคุยเรื่องงาน บางคนก็คุยตามวาระประชุม บางคนคุยแบบทักทาย บางคนคุยเรื่องไม่เป็นเรื่อง ไม่เป็นราว บ่อยครั้งเราก็คุยกันแบบไม่ออกเสียง ซึ่งกำลังนิยมมากในยุคสมัยสื่อสารครองโลก คุยกันด้วยตัวอักษร ด้วยสติ๊กเกอร์ อีโมชัน **เอาเข้าจริง แล้วเรามีสักกี่คนที่คุยกับเราได้ทุกอย่าง** เเล่าให้ฟังได้ทุกอย่างทั้งในยามทุกข์ ยามสุข คน ๆ นั้นเราต้องไว้วางใจได้ เพราะบางเรื่องมันเป็นความลับ เป็นความในใจที่อยากจะหาใครสักคนรับฟัง ในโลกใบนี้หากคนแบบนี้ได้น้อยลง ๆ ทุกที

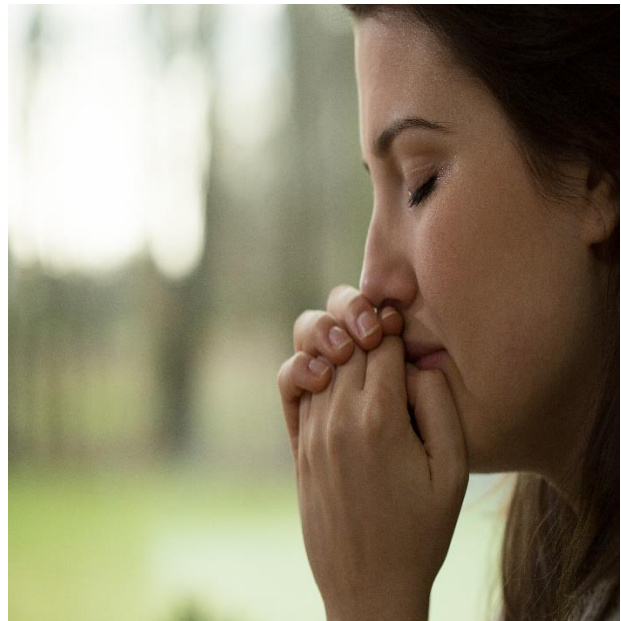
ใช่หรือไม่ **บางทีเราหวังจะเล่าอะไร บางเรื่องให้คนหนึ่งฟัง** แต่ก็ต้องพลาด เพราะเราสมาธิคนเราสั้นลง หันไปคุยเรื่องอื่นแทน ทั้งเรื่องที่ตั้งใจจะเล่าค้างคาใจตลอดไป ยิ่งในวงสนทนาก็ไปกันใหญ่ คุยกันไปเรื่อยเปื่อย สนุกสนาน แต่จำอะไรแทบไม่ได้ เพราะคนนั้นพูดที่คนนี้พูดที่ คุณ

ลับสนว่ารุ่นกันไป หันกลับมาดู การพูดคุยกับคนภายใต้หลังคาเดียวกัน วันนี้เราก็คุยกันน้อยลงอย่างน่าใจหาย เพราะต่างคนต่างมีสังคมเฉพาะตัว มีมุม มีเพื่อนทางไกลให้คุยกันมากขึ้น **เรามักตกอยู่ภายใต้ความเงิบจนท่ามกลางคนกันเอง** เรามักต้องการความเป็นส่วนตัวมากขึ้น เพื่อคุยเพื่อดู เพื่อดูเพื่อไถมือถือ ไม่มีเวลาสนใจกัน เรามีคนติดต่อเป็นร้อย แต่ถามจริง หากคนที่ปรึกษาหารือได้สักกี่คน และเราไว้วางใจได้สักกี่เปอร์เซ็นต์ เรามักบอกว่าต้องการความเงิบความเป็นส่วนตัว แล้วจะเกิดสมาธิ เกิดความสงบสุขภายใน **แต่ความเงิบแบบทุกวันนี้กลับกลายเป็นความเงิบที่น่ากลัว**

มีคนเคยบอกว่า **ความเงิบสามารถสอนให้เรารู้ว่าเรคือใคร** ความเงิบสามารถหล่อเลี้ยงวิญญาณและเปิดมุมมองใหม่ให้แก่เรา แต่วันนี้ความเงิบก่อให้เกิดปัญหามากขึ้น โรคซึมเศร้า **ความเงิบวันนี้เป็นความเงิบที่ดังที่สุด** ที่แต่ละเก็บกดทับเอาไว้ จะบอกใคร ก็ไม่มีใครได้ยิน ได้แต่

ก็ก่อกองอยู่ข้างใน รอวันระเบิดเพราะระบายออกมาไม่ได้ ชีวิตผู้คนในวันนี้ที่เต็มไปด้วยเสียงดัง ที่ใช้ กลบเกลื่อนความบอบช้ำ เพราะว่าเรายู่กับความเงียบไม่เป็น เพราะว่าเราอยู่ในโลกที่ต้องแสดงออก ตลอดเวลา เพราะสังคมโลกเต็มไปด้วยการแสวงหา ไขว่คว้า ก้าวไปข้างหน้าตลอดเวลา **ความเหนื่อยล้า อ่อนล้า ไม่ได้ช่วยให้เกิดความเงียบ แต่นำพามาซึ่งความวิตกกังวล และความสับสน** การตัดสินใจจึงไม่ได้อยู่บนฐานของคุณค่าของชีวิต

สำหรับบางคน ความเงียบเป็นสิ่งที่น่าปรารถนา แต่สำหรับบางคนก็ไม่ใช่ บางคนทนเสียงดัง อีกทีก็ไม่ได้ **เช่นเดียวกับที่บางคนก็ทนอยู่กับความเงียบไม่ได้** เป็นความจริงที่ว่าทั้งเสียงและความเงียบ ต่างก็สามารถทำให้เรารู้สึกอึดอัดได้พอ ๆ กัน แต่ในวันนี้ดูเหมือนทุกคนต้องการความเงียบ แต่กลับอยู่กับความเงียบนั้นไม่เป็น **เงียบแต่กระวนกระวาย เงียบแต่ไม่สงบ เงียบแต่ไม่ฟัง** คนที่จะครอบครองใจคนอื่นได้นั้นต้องเป็นผู้ฟังที่ดี แล้วคิดดูสิ เรายังไม่รู้จักที่จะฟังตัวเองเลย แล้วเราจะฟังใครได้ เรายังครองใจตัวเองไม่เป็น แล้วเราจะเป็นที่ไว้วางใจให้ใครได้เล่า? เราต่างก็กลายเป็นคนแปลกหน้าต่อกัน เราต่างก็เงียบใส่กัน แล้วเช่นนี้ เราจะรู้จักใส่ใจกันได้เช่นไร...

เราต้องอยู่กับความเงียบให้เป็น และคุยกับตัวเราให้ได้ เพราะนั่นเท่ากับว่าเราได้คุยกับพระเจ้าผู้ทรงสถิตในตัวเรา หมั่นที่จะคุยทุกเรื่องเพราะพระองค์รับฟังเราได้ตลอดเวลา พร้อมทั้งให้คำตอบเราได้เสมอ เพราะพระองค์คือองค์กษัตริย์ผู้ครอบครองหัวใจของเราในทุกวันเวลา **เป็นผู้ปกครองที่พร้อมรับฟังอย่างเงียบแต่ทรงพลังที่สุดยิ่งนัก** ในความเงียบมีพระสุรเสียงของพระองค์เสมอ ตั้งใจฟัง แล้วเราจะได้ยินเสียงนั้นอย่างชัดเจน

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>